

akti+

Lampart 2018

Hraniční vojáci v Polsku v rámci uskupení V4 nacvičovali obranný i útočný boj v prostoru Nowa Deba

report

Připraveno
ve spolupráci
s redakcí:

Hraniční vojáci v Polsku v rámci uskupení V4
nacvičovali obranný i útočný boj v prostoru Nowa Deba

Lampart 2018

Vojáci ze 71. mechanizovaného praporu se zapojili do rozsáhlého cvičení, které si dalo za cíl prověřit zejména vzájemnou spolupráci a vedení boje. Díky velikosti prostoru, terénu, který je písčité a tvrdým přírodním a podnebním podmínkám bylo cvičení náročné jak na organizaci, tak i na přípravu. Mezinárodní prostředí pak mimo jiné prověřilo i jazykovou vybavenost vojáků v poli a ve velitelských strukturách.

„Mezinárodní cvičení Lampart 2018 řídí velitel polské brigády a jeho cílem je zdokonalit strany participující v silách NRF (NATO Responce Forces, pozn.) v činnostech při plánování a vedení bojové činnosti v konfliktu vysoké intenzity, se zaměřením na statickou a manévrovou obranu a nastavení a ověření horizontálních i vertikálních informačních toků v rámci 21. brigádního úkolového uskupení,“ uvedl major Libor Tesař, zástupce velitele 71. mechanizovaného praporu. Do cvičení se zapojilo více než 250 českých vojáků s 60 kusy techniky. Vedle příslušníků 71. mechanizovaného praporu se účastní také vojáci 13. dělostřeleckého pluku, 22. základny vrtulníkového letectva, 103. střediska CIMIC a Velitelství výcviku – Vojenské akademie. Zahraniční

jednotky reprezentují především příslušníci polské, slovenské a maďarské armády. „Naším zásadním úkolem je vytvořit podmínky pro splnění úkolů certifikace pro fázi pohotovosti (STAND-UP), tedy prověřit systém velení a řízení manévrových jednotek v obranném a útočném boji a při dalších taktických činnostech a ověřit funkčnost informačních toků mezi brigádou sil velmi rychlé reakce NATO a 71. praporem úkolovým uskupením,“ dodal major Tesař.

Logistika a zázemí

Za hladkým průběhem celého cvičení stálo úsilí mnoha lidí a potřebná spolupráce se všemi, kteří cvičení připravovali a zabezpečovali. Tomu všemu ovšem

předcházela dlouhá a náročná organizace, včetně dlouhého přesunu jak po vlastní ose, tak po železnici. Mnohasetkilometrové přesuny jsou pro vojáky již rutinou, leč nepřízeň počasí dokáže potrápit i zkušené a ostřílené logistiky. Ne ovšem při cvičení Lampart. Několikadenní výstavba stanového tábora, hlavního místa velení, zázemí zahrnující spojení s Českou republikou za užití jednotky KIS, či municií sklad byla pro tyto ostřílené borce samozřejmostí. Za zmínku stojí i zázemí pro stravování, polní kuchyně atp., jelikož i to je nezbytné. Mimochodem, kuchařům patří velká pochvala, protože i při návštěvě naší redakce v Polsku byla strava připravena lépe, než v mnohých restauracích. Jídelní lístek na nadcházející dny, včetně uvedení

alergenů, podtrhoval dojem z restauračního zařízení slušné kvality.

Stabilizační operace

Cvičení bylo připraveno pod taktickým námětem, který by mohl odpovídat reálné situaci, k jejímuž řešení by Česká republika vyslala své vojáky v rámci sil NRF, potažmo společných sil uskupení V4. Jednalo se o konflikt na území státu, v tomto případě Polska. Za této situace by bylo úkolové uskupení nasazeno do stabilizační operace, která měla pomoci v udržení dosaženého řešení a pokoje na daném území. Vojáci cvičili různá imitační cvičení, na jejichž základě byla pak posuzována připravenost jak dílčích jednotek, tak celého organismu úkolového uskupení. Ke standardním zadáním patřilo doprovázení a ochrana vojenských kolon převážejících materiál. Při nich docházelo k napadením a komplikacím, se kterými by se vojáci mohli setkat v případě reálného nasazení, což byla zajímavá zkušenost, nikoliv však výjimečná s ohledem na naše zkušenosti z prostředí zahraničních operací (Afghánistán, Mali...). Nicméně vojáci měli možnost vyzkoušet a porovnat rozličné vybavení, zbraně a především si osvojit a prohloubit jednotlivé postupy, včetně spojení a komunikace s velením.

Podpora cílových skupin

Součástí přípravy bylo rovněž procvičení jednotky psychologických operací PSYOPS. V rámci plnění úkolů

patří zjišťování nálad místního obyvatelstva s následným získáním podpory a spolupráce stanovených cílových skupin. Na základě námětu bylo nasimulováno několik reálných situací. Každá z nich byla v jistém ohledu jiná, každá vyžadovala maximální míru vzájemné spolupráce, nepodcenění pozorování okolí, ale i správné vyhodnocení aktuální situace a především orientaci v prostředí. To vše dohromady pomáhá vojákům získat nad územím převahu a v případě skutečného boje území získat zpět a situaci stabilizovat.

Ochrana proti zbraním hromadného ničení

Během cvičení se ke slovu také dostala četa OPZHN (Ochrana proti zbraním hromadného ničení). Několikrát byl totiž imitován útok za použití chemických prostředků či nehoda s následným únikem z prostor skladů otravných látek. I v tomto případě dokázali specialisté svou připravenost a schopnost rychle reagovat na události. Navléci si ochranný protichemický oblek v BVP-2, zároveň dekontaminovat techniku

a provést obhlídku není snadné, i s ohledem na malý prostor v těchto bojových vozidlech. Polská strana díky užití BVP-1 měla situaci podobně náročnou. Dekontaminace jednoho bojového vozidla zabrala zhruba dvacet minut. To vše za bedlivého pozorování inspektorů jak z řad AČR, tak i ostatních účastníků cvičení.

Angličtina nutná

Vzhledem k tomu, že jde o mezinárodní prostředí, je komunikace v anglickém jazyce základ. Naši vojáci jsou velice dobře připraveni a ve štábu zaujmají důležitou roli. Prostředí i vojáci z Polska, Slovenska a Maďarska jsou nám dobře známí již z předchozích let. Při úvodní ceremonii ocenil vzájemnou spolupráci i brigádní generál Ryszard Pietras, který neopomněl zmínit i cenné porovnání a předání zkušeností. „Všichni zde táhnou za jeden provaz, úkoly plní svědomitě a již zaujetí prostoru a rozbalení táborů proběhlo profesionálně. Počasí zde v tomto prostoru je náročné a o to lépe využijete vaši domácí přípravu,“ rozhodl generál úvod cvičení, ale i logistickou přípravu. Mimochodem, stojí za zmínku i představení prostoru Nowa Deba, kde se cvičení odehrálo. Počátky výcvikového armádního prostoru je možné najít na začátku druhé světové války, kdy zde Wehrmacht, konkrétně 6. armáda pod velením polního maršála Paluse, cvičila na bitvu o Stalingrad.

Velí i ženy

Na základě řady scénářů, ale i neočekávaných situací, byla v Polsku simulována řada útoků na civilní, ale především pak vojenskou techniku. Jednou z mnoha žen v uniformě byla i kapitánka Kateřina Dědková, velitelka velitelské roty 71. mechanizovaného praporu, jejímž úkolem byla především ochrana zájmových prostor a komunikací. Tato usměvavá blondýnka se ukázala jako skutečná profesionálka při vedení obranných úkolů, jelikož ví, jak je důležité ochránit vojsko i civilní obyvatelstvo. „Naše nácviky vycházejí ze skutečných situací, na které jsou vojáci připravováni kupříkladu v rámci certifikačních cvičení do zahraničních misí. Zde vykonávají převážně hlídkovou činnost, jako je tomu například na základně Bagrám. Nejde proto pro nás o něco nového, jen se musíme seznámit s terémem, který je zde v Polsku písčité a poměrně členitý,“ uvedla kapitánka Dědková. Během čtrnácti dnů musela ukázat svoji profesionalitu a hlavně zajistit naprosto perfektní sládní jednotek, které se samozřejmě hodnotí. To se jí povedlo na výbornou a podpořila tak své další kolegy plnicí úkoly v rámci Lampart 2018.

Bevka v hlavní roli

Osádky bojových vozidel pěchoty při odražení útoku nepřítele například střelily z BVP-2 či nacvičovaly rozvinování mechanizované čety na vozidlech do bojové sestavy. To znamenalo potřebnou koordinaci s ostatní technikou na bojišti. Přesně řízená střelba na cíl a likvidace zbytků sil nepřítele byla hlavní devizou těchto v terénu poměrně rychlých prostředků. Písek leč i tak dokázal dost potrápít a sundat z BVP-2 pás i přesto, že byla technika připravena na provoz v zimních podmínkách. Četa oprav tak měla možnost procvičit si opravy pásové i kolové techniky v podmínkách s teplotou hluboko pod bodem mrazu, ve vánici a hlavně v písku. Tyto klimatické podmínky prověřují nejen odolnost vozáků a techniky, ale také kvalitu výstrojních součástek.

A fakta

Hranický 71. mechanizovaný prapor Sibiřský začal v Polsku s intenzivní přípravou na rok 2019 až 2021, kdy bude zařazen do sil rychlé reakce NATO, již na začátku tohoto roku, přičemž v roce 2020 bude zařazen ještě do nejvyšší pohotovosti sil velmi rychlé reakce NATO, a to do VJTF (Very High Readiness Joint Task Force). Tyto jednotky jsou schopny ve velmi krátké době reagovat na potenciální hrozby pro členskou zemi Aliance. Hranický prapor bude společně s prapory Španělska, Polska a Velké Británie součástí mezinárodní brigády VJTF, postavené na bázi polské 21. brigády střelců Podhalaňských. Další nedílnou součástí této přípravy jsou tzv. Battle staff training (BST), tedy štábní nácviky, při kterých dochází ke sládní práce mezinárodních štábů. Štáb 71. mechanizovaného praporu a velitelé jednotek za pomoci počítačové simulace se BST účastnili kupříkladu již v polském Rzeszówě.

A improvizace, což je vlastnost, která nám není cizí a i díky ní jsme schopni i s morálně starší technikou držet krok s „konkurencí“.

Plně připraveni

Hodnocení cvičení jako celku by šlo shrnout do pár vět. Naše jednotky se do Polska pravidelně vrací a zaujmají důležitou roli ve velitelské struktuře i v oblasti vedení boje. Význam sehrává i vzájemná podpora se

státy, které se cvičení účastní a jazyková příprava. Celkové cvičení Lampart ukázalo, že i se starší technikou v rukou zkušených vojáků lze konkurovat mnohem mladším zbraním a to zejména díky zkušenostem velení. Investice do vzdělávání vojáků a přípravy totiž zatím převládají nad nákupy.

Text a foto: Michal Voska

Kurz pro přípravu civilního personálu NATO absolvovalo ve Vyškově dvacet cizinců

Do misí připraveni

Vojenský újezd Březina se stal dějištěm kurzu zvládnání krizových situací v nebezpečných oblastech. Nejde o vojáky, ale o civilní pracovníky, kteří se pod hlavičkou NATO zanedlouho vydají do misí například v Afghánistánu či Mali. Takzvaný kurz přežití každoročně organizuje Velitelství výcviku – Vojenská akademie Vyškov a je veden v anglickém jazyce.

Zájemci museli nejdříve projít náročnými fyzickými a psychologickými testy. Jejich výběr byl organizován v linii NATO dle aktuálních potřeb, především pak s ohledem na brzké nasazení v zahraničí. Část bude působit v Afghánistánu, Mali, ale i na dalších místech světa, kde je pohyb mnohdy rizikový a je třeba umět zvládat stres a vypjaté situace. „Týdenní kurz si klade za cíl připravit tyto civilní zaměstnance, mnohdy bez předešlé vojenské služby, na výjezd do oblastí se zvýšeným výskytem bezpečnostních rizik. Všechno, čím si u nás frekventanti kurzu projdou, pochází z našich zkušeností, které kromě jiného získáváme během zahraničních misí Armády České republiky,“ přiblížil program velitel kurzu major Ivan Škatulár. Obdobný kurz je organizován i pro novináře a humanitární pracovníky. Od roku 1994 jím prošlo bezmála 500 osob.

Umět se domluvit

Kurz je veden v angličtině, jelikož drtivá většina jeho účastníků jsou cizinci. Pro ně je tak náročné nejen vypořádat se s vypjatou situací, kdy na ně útočník křičí česky i anglicky, ale musí umět pochopit i to, co agresor

žádá a dokázat se s ním rozumně domluvit s ohledem na svoji bezpečnost. To nebylo vždy snadné, pohrůžka násilí, střelba do vzduchu a zastrašování zde hraje důležitou roli. Ačkoliv jde o kurz, tak je každý účastník vystavován stejným, či podobným metodám výsledku, jako kdyby šlo o skutečnou, traumatickou situaci. Například zadržení na checkpointu či únos ozbrojenci. Neméně důležitá je i správná orientace v neznámém terénu za ztížených podmínek, zásady přežití, základy ochrany proti zbraním hromadného ničení, základy první pomoci či budování úkrytu. Mnoho prostoru je věnováno kupříkladu i překonání minových polí, účastníci se učí jak miny nalézt a jak dokázat tuto smrtící nástrahu překonat. Kromě toho všeho jsou vystaveni i ukázkám poprav, mučení a ponižování.

Ohlasy účastníků

„Nemyslel jsem si, že vše bude tak realistické. Skutečně je vše nachystané tak, jak to může vypadat ve válečných oblastech. Teď se už nenacházíme v bezpečné České republice, ve Vyškově, ale zažíváme pocity nebezpečí, ohrožení života a strachu. Vše je realistické

a díky instruktorům a celkovému provedení kurzu si dovedeme představit, jaká ohrožení mohou ve světě číhat. Kurz postupně gradoval, sáhl jsem si na dno svých fyzických, ale i psychických sil. Ale vím, že díky této přípravě budu nejen připravený čelit nebezpečí, ale stanu se i tak trochu jiným člověkem,“ uvedl jeden z účastníků. V závěru kurzu obdrželi účastníci certifikát, který není pouhým cípem papíru, ale dokladem náročné, týdenní přípravy. Drtivá většina bude během několika měsíců plnit úkoly v rámci mise Resolute Support v Afghánistánu, ale také v Iráku, Mali a dalších zemích Afriky. Samozřejmě to vše beze zbraní.

Text a foto: Michal Voska

Když útočí Spiky

Nepřítel překročil státní hranice a postupuje směrem do vnitrozemí. Ozbrojené síly napadeného státu se aktivují a zároveň je posiluje jednotka sousední země. Tak začal scénář taktického dvoutýdenního cvičení mechanizované roty 42. mechanizovaného praporu, doplněného o mechanizovanou četou 37. Panzergrenadierbrigade 391 z posádky Bad Salzungen německého Bundeswehru, které se odehrálo ve vojenském újezdu Hradiště v Doupovských horách.

Na Hradiště dorazily přes dvě stovky vojáků a s nimi sedmdesát kusů techniky. Němci dorazili se čtyřmi bojovými vozidly pěchoty Marder, Češi se postavili nepříteli se šesti vozidly Pandur. Na řídicí věži bylo slyšet střídavě češtinu, němčinu a angličtinu. Doupovské hory ale opět ukázaly svou sílu a předvedly všechno, co umí. Mlhu, kdy nebylo vidět na krok, dešťovou průtrž, vítr, sních i mrazivé noci a rána. Někdy se dopoledne na chvíli ukázaly i vlídné sluneční paprsky.

Po minometech následovaly střely Spike

Nepřátelský pohyb zaznamenala mechanizovaná rota 42. mechanizovaného praporu v prostoru Kozlovský kopec. Velitel ze svého stanoviště dává rozkaz k provedení palebného přepadu minometnou baterií. „Je to

náš hlavní prostředek přímé palebné podpory mechanizovaných, tankových i protitankových rot,“ konstatuje velitel 42. mechanizovaného praporu podplukovník Daniel Cekul. „Po palebném přepadu minometné baterie pokračoval útok na nepřítel z lafetovaných zbraní i za využití vysoce účinných protitankových řízených střel Spike.“

Německá armáda pod českým velením

Posádky čtyř německých vozidel Marder zaujaly palposty na levé straně, česká strana útočila na nepřítel bojovými vozidly Pandur zprava. Po krátké přípravě a rozdělení úkolů provedly společný útok a po přestřelce společně přemohly protivníka a vytlačily ho zpět za hranice.

Koaliční partneři z Německa se svou mechanizovanou četou od 37. Panzergrenadierbrigade 391 z posádky Bad Salzungen Bundeswehru spolupracují se 42. mechanizovaným praporem velmi často. „Tato spolupráce je pro obě strany velmi důležitá, od sladění jednotek pod jednotným velením až po vzájemnou komunikaci, která probíhá po celou dobu v angličtině,“ upozorňuje podplukovník Cekul.

Počasí jako na houpačce

Po nočním přepadu a krátkém spánku se o půl páté ráno zahájil přesun vojáků a techniky na nové stanoviště. To vše probíhalo opět za husté mlhy, která kopírovala kopce Doupovských hor. Ta také omezila následnou činnost cvičících vojáků na střežení prostoru a budování klamných palebných postavení, namísto provádění

ostré střelby. Následný studený vítr sice rozehnal mlhu, ale vzápětí začalo pršet. Na Doupově se zkrátka musí počítat i s tím, že tamní klimatické podmínky nenahrají žádné z bojujících stran, zato obě mají možnost je využít proti nepříteli.

Záložní varianta trasy se vyplatila

„Po celou dobu jsou u cvičení přítomni rozhodčí, kteří dohlížejí nejen na bezpečnost, ale bedlivým okem pozorují a zaznamenávají do podkladů všechny skutečnosti vedení boje k závěrečnému hodnocení.

Ti také zaznamenávali každou situaci, která nastala. Při přesunu vojáků a techniky do určeného prostoru je vždy nutné počítat se záložními variantami trasy. To se vyplatilo právě tehdy, kdy cestu zatarasilo nepojízdné vozidlo. „Na všechno dohlížela skupina rozhodčích, kteří sledovali všechny činnosti cvičících, zda jsou v souladu se schválenými taktickými postupy,“ informuje velitel praporu Daniel Cekul. „Po dosažení cíle přesunu začalo nepřetržitě střežení nové základny a vysílání čet na patrolu do míst, kde byl vytipován možný výskyt nepřátel.“

Přepady pod rouškou noci

Při druhé patrole se podařilo vojákům díky termovizi zajmout nepřátelského vojáka. Po jeho přesunu na základnu byl vyslechnut a předán k dalšímu vyšetřování. Ani v noci neměli vojáci volno. Tma zahalila okolí, to však aktivovalo nepřítele, který podniknul několik přepadů

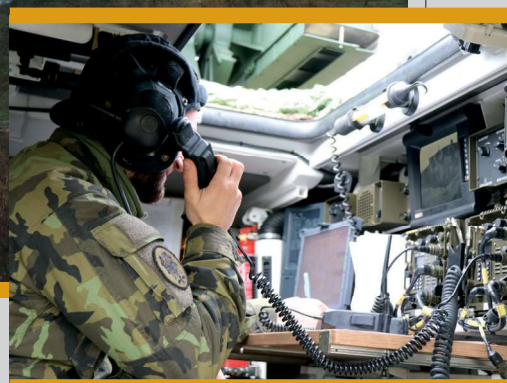
základny roty. „Žádné z nich však nebylo úspěšné, všichni splnili své úkoly na sto procent, nepřítel by neměl šanci,“ dodává podplukovník Cekul.

Ten vše sledoval ze svého ukrytého velitelského stanoviště. Došlo i na improvizovanou mapu bojiště v podobě plastického stolu. Před vlastní taktickou činností v prostoru se demonstrovaly na stole všechny kroky, které pak následovaly v terénu. Byly tam znázorněny i konkrétní části prostoru pro provedení léček, přepadů nebo průzkumu objektu. Výhodou této improvizované mapy je to, že v případě potřeby se dá v několika vteřinách zcela zničit a nepřítel nezíská při jejím objevení žádné informace.

Cvičení prověřilo sladěnost partnerů

„Toto cvičení kompletně prověřilo mechanizovanou rotu, jednotlivé prvky velení a zejména sladěnost a vzájemnou komunikaci s našimi německými partnery,“ konstatoval v závěru cvičení podplukovník Daniel Cekul. „Ostré střelby jsou vždy vyvrcholením výcviku a dnes si vojáci mohli vyzkoušet k vedení boje i protitankové řízené střely Spike, které stále patří mezi naše vysoce účinné zbraně na současném bojišti pro ničení nepřátelské obrněné techniky.“

Text a foto: Jana Deckerová

Představujeme misi UNAMSIL v Sierra Leone

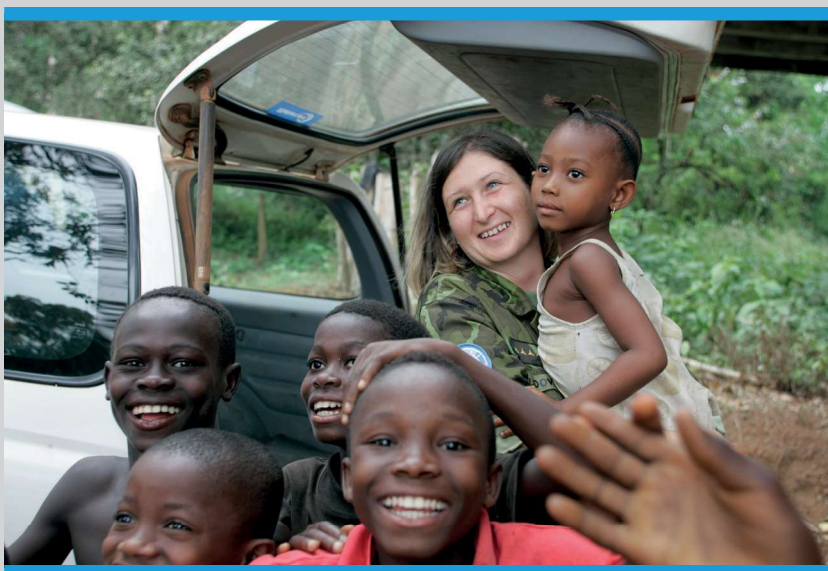
Diamantová válka

V seriálu, který věnujeme vojenským pozorovatelům OSN, budeme postupně přinášet zkušenosti z jednotlivých misí. Tento konkrétní díl jsme věnovali misi UNAMSIL v Sierra Leone. V článku jsme čerpali ze zkušeností kapitánky Petry Kudové.

Sierra Leone bývala britskou kolonií, která v roce 1961 získala nezávislost. O třicet let později zde vypukla občanská válka. A to zahájením útoků povstalců Národní vlastenecké fronty Libérie (NPFL) vedené Charlesem Taylorem z Libérie a útoků povstalců z Jednotné revoluční fronty (RUF) Fodaye Sankoha. Ve své době získal tento konflikt přívlastek diamantová válka. Taylorovi totiž destabilizace Sierra Leone umožnila získávat nelegální diamanty z místních nalezišť. Za takto obstarané finanční prostředky rozpoutal občanskou válku i v sousední Libérii. Boje si vyžádaly až 75 000 mrtvých a asi dva milióny obyvatel byly donuceny opustit své domovy. Zhruba 350 000 lidí opustilo Sierra Leone a odešlo do jiných zemí. V říjnu 1999 schválila Rada bezpečnosti OSN pro tuto zemi mírovou misi OSN UNAMSIL, která měla pomáhat při obnovení míru, poskytování humanitární pomoci a odzbrojování povstalců. K rozmístění pozorovatelů došlo v dubnu 2000.

Krvácivá horečka Lassa

Petra Kudová odletěla do mise 12. 10. 2004. Čekalo ji velice náročných dvanáct měsíců. V té době byla situace v Sierra Leone klidná, bez bezpečnostních incidentů. První tým, do kterého se začlenila, působil ve městě Bo (170 km JV od hl. města Freetown). Později se přesunula do Port Loko (72 km východně od hlavního města Freetown).

„Naším hlavním úkolem bylo denní patrolování s cílem sběru informací o skutečném stavu infrastruktury či konkrétní informace o specifické oblasti. Důležité také bylo zachytávat informace o případném pohybu ozbrojenců. Zjišťovali jsme mimo jiné dostupnost a úroveň lékařské péče, přístup k pitné vodě, aktivitu humanitárních organizací a spolupráce s nimi. Každý týden

jsme navštěvovali uprchlické tábory v našem prostoru, účastnili se očkovacího programu proti dětské obrně,“ vzpomíná Petra. „Osobně jsem se účastnila také vyšetřování hromadné nehody místních obyvatel, kdy řidič velvyslance sousední země nezvládl řízení a narazil do lidí, kteří šli do kostela. Výsledek byl tragický, tři lidé byli mrtví a sedm dalších bylo zraněných. Další

nestandardní akcí bylo asistování při exhumaci zambijských vojáků, kteří během služby v misi onemocněli a zemřeli na krvácivou horečku Lassa. Vojáci museli být po dobu pěti let pohřbeni v Sierra Leone, a to z důvodu, aby se toto vysoce infekční onemocnění nepřeneslo do Zambie. Naše práce spočívala v dokumentování exhumace a sepsání hlášení.“

Vypínač už nehledala

Logistika zajištění mise, tedy ubytování, jídlo, spojení, doprava, servis atd. bylo na velmi dobré úrovni. V Bo měli pronajaté dva domy. Z toho jeden využívali nejen k ubytování, ale i jako kanceláře.

„Druhý tým, u něhož jsem působila, měl pronajatý objekt na bydlení uprostřed vesnice. Dům byl bez elektriky a vodu na koupání jsme si nosili ze studny. Člověk si zvykne a po čase jsem už ani nehledala vypínač, abych si rozsvítila, když jsem šla v noci na suchý záchod. Také budíček jsem nepotřebovala, jelikož místní drobotina mě každé ráno v šest hodin budila smíchem a pokřikováním ‚opoto‘ což znamená v místním jazyce bílý muž, skrze okno,“ vzpomíná Petra.

Na nakupování potravin se každý měsíc skládali. Ty se daly většinou sehnat na místním trhu. Pokud ne, tak v metropoli, kde byla nabídka samozřejmě větší. Vařil najatý domorodý kuchař. Spojení do republiky bylo telefonické přes UN linku. Po přidělení osobního PIN nebyl tedy problém volat za zvýhodněnou cenu domů. Dostupný byl i internet. Pozorovatelé strávili hodně času na cestách. Většinou prašných a hodně rozbitých. Těch zpevněných bylo skutečně pomálu.

Pro Petru vše, s čím se setkala v Africe, bylo nové, zajímavé a také exotické. Afrika prostě taková je. V Sierra Leone poprvé viděla mrtvé lidi, setkala se s nemocnými a poznala opravdovou chudobu.

Jednání s místními obyvateli prý probíhalo vždy v přátelském duchu. Byli rádi, že tam pozorovatelé jsou a že za nimi jezdí a zajímají se o jejich problémy a potřeby. „Na to, jak se chovat na patrole, existují pravidla. Máte dáno, jak zahájit konverzaci s místními, jak v ní pokračovat atd. To všechno mě naučili v kurzu ve Vyškově. Později jsem to zdokonalila během svých dalších misí,“ říká kapitánka Kudová. „Na všechny mise v Africe jsem byla nadstandardně vybavena léky a obvazovým materiálem a řádně poučena, kdy a co použít. K národnímu zajištění a přípravě na mise ve Vyškově nemám jedinou připomínku.“

Nemocná Afrikou

Vedle budovy pozorovatelů OSN ve městě Bo stálo několik místních chatrčí. Pro Petru byl jeden z největších zážitků z této mise spojen právě s nimi. Hned po nástupu do mise, když z letiště cestovala na základnu, nechala zastavit auto a šla podarovat místní drobotinu bonbony. V tom se k ní rozběhl úplně malinký, asi dvouletý chlapeček. Jmenoval se Oliver. Od té doby věděla, že je to on, koho si vybrala. Respektive on si vybral ji. Začala ho podporovat jídlem, oblečením a hračkami. A nejen jeho, ale i ostatní děti. „Když jsem po půl roce jela do republiky na dovolenou, tak jsem se mámy Olivera ptala, co chce přivést? Myslela jsem, co chce pro syna? Její odpověď, že chce mobil, mě ale šokovala. Lidem v Africe se v důsledku konfliktů zpřeházely žebříčky hodnot. Nebylo nic nenormálního vidět ženu na ulici s na zádech plačícím nemocným a hladovým

dítětem. Ale mobil měla v ruce. Síť sice slabá, elektřina žádná, ale měla alespoň nějaký majetek, a tak ho dávala na odív. To byla odvrácená strana Afriky, kterou jsem do té doby neznala,“ kroutila hlavou kapitánka Kudová.

V týmu ji střídala Britka Samatha. Měla stejné vlasy a proto když zastavila u dětí, mezi kterými byl i Oliver, rozběhl se k ní v domnění, že je to Petra Kudová. V okamžiku, když zjistil, že se spletl, obrátil se a utíkal zpět do chatrče. „Když mi to kluci ze starého týmu vyprávěli, tak jsem brečela jako želva a zakázala jsem si

pustit další africké děti k srdci. To prostě nejde, nemůžete tam přemýšlet o těch chudáčích, co tam vidíte, co tam prožíváte, musíte si držet odstup, a nechat city propuknout třeba až doma. A právě to jsme se naučila v této misi,“ usmívá se Petra a dodává: „Byla to moje první africká mise a měla zásadní vliv na moje vnímání světa. Díky ní jsem se stala nemocná Afrikou.“

Text: Vladimír Marek, foto: archiv Petry Kudové